

LEAH KONENOVÁ

JEDNA
NEVINNÁ
LOŽ

*O nič predsa nejde...
Kým niekto nezomrie.*

LEAH KONENOVÁ

JEDNA
NEVINNÁ
LOŽ

Preložila Anna Kolčiterová

IKAR

Leah Konen
ALL THE BROKEN PEOPLE

Copyright © 2020 by Leah Konen
Translation © 2023 by Anna Kolčiterová
Jacket design © 2023 by Diana Delevová
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8755-6

Venované Eleanor

Ide o fikciu. Mená, osoby, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú fiktívne. Akákoľvek podobnosť so živými či mŕtvymi ľuďmi, spoločnosťami, udalosťami a miestami je čisto náhodná.

Jeden

Ludia majú všelijaké predstavy, ako by sa zachovali v koži druhých.

Povedali by to svojim priateľom. Rozhodli by sa. Odišli by. Určite by nepokračovali, akoby sa nič nestalo, nepísali by jednu esej za druhou, ani by nenádenníčili pre online magazín, čo práve zháňa redaktora na voľnej nohe. Povedali by to rodine (za predpokladu, že by ešte nejakú mali), venovali by sa nejakým aktivitám (kurzu keramiky, joge, politicky by sa angažovali). Vystrábili by sa a šli by ďalej.

Pokúsili by sa *napraviť svoj život*.

Tiež som si to vždy myslela.

Predo mnou bol výjazd do Woodstocku v New Yorku. Nervózne som mrkla do spätného zrkadla a rýchlo odbočila. Zrazu tu bol vidiek s pastvinami a koňmi, ošarpanými školami, opustenými stajňami a bukolickými kostolmi roztrúsenými po okolí: *Slovná hra na tému vidiek*. Shadow Creek Road som objavila na konci naozaj kľukatej trasy. Odbočila som a už-už som chcela vystúpiť z auta, nech sa dostanem k druhému bodu svojho plánu. Nespomalila som...

Dupla som na brzdu. Srnka zamrzla a dívala sa na mňa.

Letela som dopredu. Dusty narazil o stenu prepravky a bolestivo zaskučal. Cítila som, ako mi búši srdce a zalie-

va ma horúčava. Lapala som po dychu. So srnkou sa nám stretli pohľady. *Čo to robíš? Čo, pre zmilovanie božie, tu robíš?* Bežala preč. Zmizla vo vysokej tráve rovnako rýchlo ako sa zjavila.

Pálilo ma hrdlo, cítila som kyselinu. Zatiahla som ručnú brzdu, vyskočila z auta a utekala na spolujazdcovu stranu. Prudko som otvorila zadné dvere. „Kamoško, si v poriadku?“ opýtala som sa. Dusty mi oblízal ruku, s prudkým šoférskeým manévrom evidentne nemal problém. „Mrzí ma to,“ povedala som snažiac sa prehltnúť horkosť. Naplo ma z toho, že som nedokázala ochrániť vlastného psa. Nemohla som stratiť aj jeho.

Za mojím autom zastal starý maslovožltý mercedes. Vo vzduchu bolo cítiť fritované jedlo. S Davisom sme raz snívali, že prestaviame starý mercedes na bionaftu a budeme jazdiť na použitý fritovací olej, ktorý nám dajú zadarmo v reštauráciách. Spoza volantu ladne vystúpila akási žena. Rovné vlasy jej žiarili v slnečnom svetle. Mala výrazné líca, pevné prsia a vyšportované ruky. Oblečená v čiernych legínach a čiernom tielku, spod ktorého presvitla ružová športová podprsienka. Jej outfit bol definíciou športovej elegancie. Čo chce?

„Nič sa vám nestalo?“ opýtala sa s obavami v očiach. „Potrebujete pomoc?“

Po tých slovách mi do očí vbehli slzy. Potrebovala som oveľa viac pomoci, než si vedela predstaviť. Rýchlo som zavrela dvere a Dusty zaskučal. „Nič, len mi vbehla srnka pred auto,“ vypadlo zo mňa. „Prekvapila ma, ale nič sa nestalo.“ Než stihla zareagovať, už som sedela v aute a radila rýchlosť.

V spätnom zrkadle som si všimla jej uprený pohľad. Sledovala, či som v poriadku, alebo ma sledovala? Keď som dorazila k farme, o ktorej mi hovorila realitná agentka, ešte stále mi bola v päťách. Budova s červenými stena-

mi, opadávajúcim bielym lemovaním a šikmou strechou s ostrými hranami bola ošarpaná. Šla som ďalej, žena, čo ma sledovala, odbočila na príjazdovú cestu – moja nová susedka.

Pomaly som šla ďalej, ale už tam neboli žiadne domy, len lúka na jednej strane a stromy s veľkými listami na druhej. Zastavila som na krajnici a znova sa zadívala do spätného zrkadla.

Vytiahla som mobil. Odvčera som mala novú SIM kartu, ale displej bol úplne rozmlátený. Na opravu by som potrebovala minimálne sto dolárov. Otvorila som novú mejlovú schránku, naľukala heslo a vyhľadala odpoveď realitnej agentky Jennifer Moonovej. Jej podpis v päte mejlu bol napísaný ozdobným fontom.

*Zdravím, Lucy! Ďakujem za rýchlu odpoveď
Skutočne ma teší, že si prenajimate tento domček,
a áno, dá sa zaplatiť aj v hotovosti! Váš malý modrý
dom je T&E S&N E za tým červeným s malou verandou
na príjazdovej ceste. Bude to váš nový DOMOV!
Kľúč nájdete v uzamykateľnej skrinke, kód je 3321.
Vitajte!*

Vrátila som sa na cestu, spod kolies mi odletovali kamienky. Otec by sa preľakol, keby vedel, že som si kúpila tento accord od chlapíka cez Craigslist, že som dala drahocenných tritisíc dolárov za kľúče na kľúčenke s nápisom Miami, Florida. Načisto by z môjho plánu spanikáril. Samozrejme, keby sme boli ešte spolu, žiadny plán by som nepotrebovala. Spolu s mamou by boli môj plán.

Konečne som ho našla. Bol rázovitý, kráľovsky modrý, s malou verandou obkolesenou trávnikom. Dokonca som zazrela hojdačku. Niečo také som vždy chcela. Predstavovala som si, že s Davisom žijeme ďaleko od mesta a diev-

čatko s mojimi očami a jeho perami sa hrá pri našich nohách s kockami. Že máme nekonečné možnosti a že naša budúcnosť je ako domino – jeden deň prináša ten ďalší.

Zaparkovala som a rýchlo vyslobodila Dustyho z klietky. Pri prvom kríku sa vycikal a nasledoval ma na verandu. Našla som skrinku so zámkom, naľukala príslušný kód a do dlane mi vypadol strieborný kľúč. Vchodové dvere sa dali ľahko otvoriť, veľmi ľahko. Vošla som dnu a trikrát som skontrolovala bezpečnostnú západku.

Dom bol zariadený. Predošlá nájomníčka žila tiež sama, ale dom patril staršej dvojici, ktorá sa pred pár rokmi presťahovala do Phoenixu, bližšie k vnukovi. Všetky tieto informácie na mňa Jennifer Moonová vychrlila, ani som sa nepýtala.

Dusty skontroloval pozemok podobne, ako to spravil v Days Inn v Queense, kde som stvrkla na dva dni. Malé telo sa trepotalo ako veľká bavlnená guľa. Prezrela som si izbu. Dve malé modré pohovky pri kozube a vedľa palivové drevo, police plné turistických kníh o kopcoch Catskills, kniha o budhizme a encyklopédie. V rohu stálo drevené hojdacie kreslo a po oboch stranách okná.

Spáľňa veľkosťou pripomínala konzervu pre sardinky. Posteľ so železným rámom by sa páčila mojej mame, kvetovaný prešívaný paplón by pre zmenu neznášala. Malý písací stôl bol nepoužiteľný a v rohu stála skriňa. Vysypala som obsah kabelky na posteľ:

rodný list,
zdravotný preukaz,
pas a občiansky preukaz,
platobné a kreditné karty,
mamina šatka,
otcovu kladivo,
obálka s hotovosťou.

Rozložila som veci na posteli a každej som sa dotkla, akoby mohli zmiznúť, keď si na ne nedám pozor. Dusty vyskočil na posteľ, ale odohnala som ho. Toto je môj život. Plast a papier, hotovosť a hodváb. Vzala som obálku a znova prepočítala peniaze – čosi cez desaťtisíc, následne som položila kladivo na nočný stolík. Pre istotu. Dotkla som sa krémovo bielej šatky s modrým pásikom a kvetovaným vzorom. Lepšie som sa jej prizrela – na poškodený špinavohnedý roh. Toto Davisovi neodpustím. Položila som ju na posteľ a dívala sa na zvyšok vecí. Popri tom som rozmýšľala, čo s nimi.

Zvonka sa ozval ostrý praskot konára.

Dusty zabrechal a ja som sa strhla. Schmatla som kladivo a utekala k oknu. Srdce mi bilo až kdesi v krku. Odhrnula som záves.

Sivý zajac utekal smerom od domu.

Zhlboka som vydýchla. Občas som sa cítila ako vystrašené zviera, horšie než Dusty utekajúci s chvostom medzi nohami.

Vrátila som kladivo na stolík a odsunula posteľ. Železné nohy škrípali po drevenej podlahe. Kľakla som si na zem, pod kolenami zostali kruhy v prachu. Opatrne som stláčala jednotlivé dosky. Po piatich minútach som objavila jednu uvoľnenú. Kúsok od steny. Pomocou kladiva som ju vypáčila. Do diery zhruba tridsaťkrát desať centimetrov som schovala všetko okrem peňazí na nájomné a šatky. Potom som dosku vrátila na pôvodné miesto. Rukou som zahladila stopy v prachu a posunula posteľ nazad.

Mala som chuť na pohárik. Odkedy som odišla, abstinovala som. Potrebovala som si udržať čistú myseľ. Boli len tri hodiny, trochu skoro na alkohol, ale vzhľadom na okolnosti som to nepovažovala za problém. Toto bola moja nová realita. Bývala som v malebnom domčeku, v okolí behala

lesná zver, všetky svoje cennosti som schovala pod dlážku. Kto hovorí, že musím čakať do šiestej?

„Čo povieš?“ opýtala som sa Dustyho. „Zaslúži si ma drink?“

Z kufra som vytiahla Davisovu poslednú fľašu whisky, tú, čo som mu pred dvoma dňami ukradla, a prešla som do kuchyne.

Rozhliadla som sa a zrak mi zastal pri psích dvierkach. Musím Dustyho naučiť, ako sa používajú. Do pohára som naliala whisky a trochu si odpila. Vykukla som von. Od rozľahlého lesa nás oddeľoval oplotený dvor. Bolo to pre nás ideálne miesto. Musí byť.

Vrátila som sa do spálne a usalašila sa na posteli s laptopom. Prihlásila som sa cez VPN program, ktorý zastreje IP adresu, aby ma nedokázali vystopovať. To len tak pre istotu. S obavami som sa prihlásila do starého mejlového účtu, ale neboli tam žiadne nové správy okrem nevyžiadanej pošty a žiadostí od neziskoviek.

Prečítala som si znova správu, čo som napísala včera večer. Stiahlo mi hruď pri pomyslení, že najlepšia kamarátka Ellie to už vie.

Čau, kamoška!

Prepáč za info na poslednú chvíľu, ale večer to nedávam. Rozhodla som sa na pár mesiacov vrátiť do Seattlu. Preberiem odložené veci po rodičoch, nech sa môžem pustiť do práce na voľnej nohe. A nie je tu tak draho ako v Brooklyne. Asi rozmýšľaš, čo sa, dopekla, deje, možno by si rada vedela, čo je s Davisom. Mrzí ma to, ale vydali sme sa každý svojou cestou. Chcela som ti to povedať osobne, ale nedokázala som to. Je mi to ľúto.

Mám ťa rada a fakt som nechcela zdrhnúť bez rozlúčky, ale všetko sa tak rýchlo zomlelo. Keď sa usadím, musíme si napláňovať nejaké stretnutie na západnom pobreží, prosím.

Xxoo

L

Poslala som to skôr, než som stihla zapochybovať.

Dva

Človek by povedal, že s niekým ako Davis bude jednoduché prerušiť kontakty, že to bude pre progresívne zmýšľajúcu ženu môjho rangu prirodzená reakcia. Ale nebola. Namiesto toho bol ako každá iná závislosť. Bolo oveľa jednoduchšie vrátiť sa, zracionalizovať si to, než sa ho úplne vzdať. Už. Len. Jeden. Posledný. Dúšok. Kiež by boli kurzy na zbavenie sa závislosti od mizerných frajerov pre ženy, čo od nich nedokážu odísť.

Blížila sa štvrtá hodina a môj prvý pohárik bol skoro prázdny, kým som sa odhodlala Davisovi napísať.

Vrátila som sa do Seattlu. Už nás nebudeš ďalej kontrolovať.

A pripojila som fotku, poistku proti akémukoľvek budúcu trestu. Jedinú, ktorú som mala.

Vnútri som cítila, ako sa pomaly otvára stavidlo, ako vo mne vrie všetok hnev z toho, čo sa medzi nami udialo. Ovládla som sa, zhlboka sa nadýchla a stlačila tlačidlo odoslať.

Na okamih som si ho predstavila, ako číta mejl, ako mu od stisku mobilu belejú hánky na prstoch. Potom som si predstavila druhú možnosť a modlila sa, nech je v poriadku. Búšilo mi pritom srdce a stiahlo mi žalúdok.

Potlačila som strach do úzadia, odhlásila sa zo starého mejlového účtu a prihlásila do nového lucykingspisovatelka92@gmail.com. Boli tam len nejaké správy o chalupe a uvítací mejl od Gmailu, plus jeden spam.

A potom som urobila niečo na vyrovnanie sa so životom. Niečo, čo som robila v poslednom čase viac, než sa mi páčilo. Pila som.

Keď sa mi minuli internetové čierne diery, do ktorých by som mohla spadnúť, keď sa druhý pohárik zmenil na tretí a keď Dusty zakňučal od hladu a ja som si uvedomila, že je už deväť hodín, otvorila som mu konzervu so psím žrádlom a objednala si pizzu z jednej z mála prevádzok, ktoré tu robili rozvoz. A potom som ďalej pila.

Dusty mi packou chodil po tvári.

Prudko som otvorila oči. Bolo ráno. Svetlo na okrajoch závesov pôsobilo ako svätožiara. Oblečená som ležala na deke. Vlasy som mala strapaté ako odhodená bábika. Mala som stuhnutú sánku. Zrejme som škrípala zubami. Zavše som to zo strachu robievala. Nevedela som sa tohto zlozvyku z detstva zbaviť.

Stále som si nezvykla, že sa budím bez Davisa. Nedalo sa nepredstaviť si ho na zvyčajnom mieste, nohy zamatané do prikrývky, zákutie pod ramenom pripravené na usalašenie sa.

Jeho neposlušné blond vlasy, hrubé okuliare, čo sme spolu vyberali, ležiace na nočnom stolíku. Jeho otvárajúce sa oči. *Dobré ráno, miláčik.*

Teraz tu namiesto neho ležala mastná škatuľa z pizzérie Cicero. Pri vôni salámy sa mi zdvihol žalúdok.

Či už to bolo dobré, alebo zlé, Davis sa rýchlo stal integračnou súčasťou môjho života. Spreádzal ma na kama-rátku narodeninovú oslavu. Pozrel si so mnou filmovú

novinku, skúsil online recept, vypočul si nový album od LCD Soundsystem a hodinu so mnou o ňom diskutoval, či je dobrý, alebo nie. Povedal mi vtip o inceste v *Star Wars*. Zovieral ma v objatí, keď mi smútok z chýbajúcich rodičov prerástol cez hlavu a občas ma nebolo možné utíšiť. Nakoniec ma prijal vo svojom byte, vo svojom svete. Ohrieval mi posteľ, mala som psa, spolu sme sa delili o zodpovednosť, takže Dusty, moje všetko, bol stále so mnou...

Nakoniec všetko skončilo rovno v pekle. Pomaly odhalil svoje skutočné ja. Donútil ma prekopať moje chápanie konceptu prekvapenia.

Dusty vyskočil na posteľ a ovoniaval zvyšok pizze.

„Dole,“ zakričala som s gumenou horkosťou vzadu v hrdle. „O chvíľku pôjdeme.“ Telefón hrozivo trónil na škatuli. Klikla som na displej. Bolo po jedenástej. Žiadne hovory ani správy, ale ani som ich nečakala. Davis nemal moje číslo, postarala sa o to nová SIM karta.

Vyteperila som sa z postele a vykukla spoza závesu. Okolo pomaly prechádzalo nejaké auto. Prinútila som sa zhlboka nadýchnuť. Musím sa zbaviť pocitu, že ma stále niekto sleduje. Nechala som spadnúť závesy tak, aby určite nebol odhalený ani centimeter okna. Pristúpila som k zrkadlu na dverách. Orámovaná neposlušnými hnedými kučerami sa na mňa dívala neprehliadnuteľná modrina. Uprostred biela a nahnevaná, po okrajoch fľakatá fialová a modrá. Desaťcentimetrová značka obkolesujúca lícnu kosť.

Vzala som kabelku z nočného stolíka a vyhrabala dermakol. Prvý raz mi ho mama kúpila kedysi dávno, keď boli akné mojím najväčším nepriateľom. Naniesla som si ho na ranu. Líce mi horelo, koža bola jemná ako pergamen, a na okamih som sa ocitla nazad v byte v ten stredajší večer. Spomenula som si, ako sa roztočila miestnosť a na tvári som pocítila prudkú bolesť...

Dusty zakňučal akoby na znak sympatií, ale vedela som, že len chce ísť von. Skontrolovala som dielo. Modrinu, škrabanec a jemné pehy zakrýval mejkap rozmazaný ako instagramový filter, zahmlený a nepoškvrnený ako Mona Líza. Časopisy o móde sa tejto téme nikdy nevenovali. Na takéto niečo musel človek prísť sám.

Vystrašil ma náraz. Dusty potiahol z nočného stolíka vôdzku a kovový háčik buchol o tvrdú drevenú dlážku. Zhlboka som sa nadýchla a kľakla som si, aby som ho pohladkala. Tepló jeho pokožky a jemá mäkká srseť ma upokojili a spomalili dych. Zrak mi padol na slnkom ožiarenú dlážku.

Rýchlo som odsunula posteľ. Doska bola trochu odchýlená, akoby ju niekto otvoril. Zapátrala som v pamäti. Že by som ju po prvej alebo po tretej whisky zdvihla a skontrolovala obsah? Nie, to by som si hádam pamätala. Že by Dusty zaliezol pod posteľ a škrabotal tam, ako bol zvyknutý z Brooklynu? Zrejme. Aj tak som radšej vytiahla všetko von a skontrolovala obsah. Všetko sedelo. Skrútil sa mi žalúdok, no tentoraz nie od alkoholu.

Položila som dosku nazad na miesto, vrátila posteľ a rýchlo prehľadala dom. Nikto okrem mňa tam nebol.

Ubezpečila som sa, že to nie je možné, a vyšli sme von. Zamkla som dvere a niekoľkokrát ich skontrolovala. Tentoraz si dám fakt pozor, aby ma nenašiel.

Za posledné mesiace som sa toho veľa naučila.

Už to nebude ako predtým.

Svetlo lemovalo kraj cesty a trávu na lúke rozhrňal vánok. Dusty poskakoval okolo. Zaujímalo ho, či tu nie sú iné psy, aj to, koľko je naokolo zelene. Žiadny park v Brooklyne sa nevyrovnal tejto zelenej utópii.

Šli sme pomaly, Dusty ocikával každú halúzku a kvet. Ostré denné svetlo tomu celému dávalo realistický ná-

dych. Predstavila som si scény z filmov určených priamo do televízie, ktoré som zvykla sledovať s mamou v pivnici. Útek hlavnej hrdinky pred zloduchom bol vrchol, hlavný triumf. Človek nevidel, čo nasledovalo potom, keď nevedela, ako znova začať, keď premýšľala, či sa Thoreau nudil, keď bol sám v lese.

Dorazili sme k farme. Malebný mercedes parkoval vedľa zablateného pickupu. Zblízka dom vyzeral idylicky ako včera, len by potreboval rozsiahlu renováciu. Prasknuté okno a exteriér si priam žiadal nový náter. Potiahla som Dustyho za vôdzku, ale tvrdohlavo zastal pri schránke, aby vykonal potrebu.

Začula som krik. Nerozumela som jednotlivé slová, len hlasy, výzvanie, akoby niekto ťahal stoličku po drevenej dlážke, jednoznačné dupnutie.

Zaujatá som stuhla. Vedela som, že staré steny sú tenké. S Davisom sme si občas po večeroch v kuchyni šepkali. Na začiatku si z toho ťahal. Tvrdil, že v Brooklyne si nemožno dovoliť luxus v podobe poriadnej hádky. Bolo to smiešne, lebo to bola pravda. Vtedy boli naše výmeny názorov zábavné a milé, celkom vtipné, akoby sme si čítali scenár nejakej situačnej komédie.

Neskôr sa to zmenilo. Davis našiel mnoho spôsobov ako docieľiť to, čo chcel, bez toho, aby pritiahol pozornosť susedov. Doteraz si myslím, že pani nad nami ani netušila, že sa u nás niečo deje.

Vchodové dvere sa rozďavili a začula som ženský hlas. „Toto už nikdy nerob!“ Prisahám, že som videla vypochoďovať von samu seba. So slzami v očiach, s roztrasenými rukami, snažiac sa prísť na to, čo sa stalo, hoci som vedela, že sa to nedá.

Pani z maslovožltého mercedesa z nepochopiteľných dôvodov len s úsmevom pokrútila hlavou, akoby sa pôvabne dokázala ešte aj hádať. Vlasy mala tentoraz zviaza-

né do vrkoča. Opäť bola celá v čiernom, v tesných šatách s teniskami na nohách. Zrak sa jej zastavil na mne. „To ste vy?“

Jej slová ma vyviedli z miery a cítila som sa nahá a odhalená, dieťa v kaviarni, čo nevie, kam si má sadnúť. Chcela som niečo urobiť. Načiahla som sa po vrečko na výkaly, ale v držiaku na vôdzke žiadne neboli. Dočerta.

„Včera som vás stretla, pravda? Potrebujete s niečím pomôcť?“

„Môj pes,“ hľadala som stratený hlas a kývla hlavou na Dustyho. „Zaťahal ma za vôdzku, chcel sa ísť pozdraviť. Ospravedlňujem sa, on totiž – na váš dvor –, zabudla som vrecká. Nemala som mu to dovoliť...“

Odpochodovala po chodníku, vrkoč sa jej hojdal ako kyvadlo. Zblízka bola ešte krajšia, mala široký žiarivý úsmev, biele zuby. Smiala sa ako dieťa. Sivé oči, husté blond obočie. Zrejme bola o nejakých päť či desať rokov staršia ako ja. Ťažko povedať.

„Dusty, neskáč,“ povedala som.

„To je v poriadku.“ Zadívala sa na psa, potom na mňa. Bola asi o desať centimetrov vyššia a voňala ako teplá zem a ešte ako niečo ostré. Kolená mala špinavé. Pred zarastenými záhonmi za ňou ležalo veľké zelené vreco. Pred hádkou asi pracovala v záhradke. „Prenajali ste si domček?“ opýtala sa. „To miesto, ktoré Jennifer –“ odmlčala sa. „Dom Clarkovcov, tých, čo odišli do Phoenixu.“

Prikývla som. „Presne tak.“

„Som Vera.“ Podala mi ruku. Mala krátke hrubé prsty. Možno to bola jediná vec na zozname jej drobných nedostatkov. Na rozdiel od mojich jaziev po akné boli hrubé prsty dosť banálny nedostatok. „Rada ťa spoznávam.“

Na krátky okamih som nervózne zaváhala, než som zo seba dostala: „Lucy.“

„A toto je kto?“ opýtala sa.

„Dusty,“ usmiala som sa. Ešte aj teraz bolo ťažké ne-usmiať sa, keď som rozprávala o Dustym.

Vera sa mu prihovárala ako malému dieťaťu. „Aký si ty chutnučký s tou chlpatou malou hlavičkou a mokrým ňufáčikom.“ Mrkla na mňa. „Chlapec či dievča?“

„Chlapec.“

„Kto je dobrý chlapec?“ spýtala sa Vera, Dusty sa jej snažil oblízať bradu. „No predsa Dusty.“ Vstala. Na legínach mala psie chlpy. „Ako dlho tu plánuješ zostať?“

Zvláštne, ešte pred pár minútami sa hádala s niekým v dome. Teraz sa tvárila, akoby sa nič nestalo. Na líci som pocítila horúčavu. Ani nie tak od bolesti, ako z toho, čo sa predou mnou udialo. Môže to byť také jednoduché? Pohádate sa, kričíte a potom vybehnete von pozdraviť novú susedu?

Rukou som si zamaskovala líce. Slnko svietilo veľmi jasne. V takéto dni sa odhaľovali tajomstvá, horúčava roztopila sneh zakrývajúci mŕtve telo, lúče presvietili krémový korektor a odhalili niečo škaredé. „Neviem,“ povedala som. „Zatiaľ platím z mesiaca na mesiac.“

Vera sa zatvárala kyslo. Vyhýbala sa pohľadu na modrinu, alebo si ju nevšimla? Vzápätí sa jej rozžiarila tvár ako žiarovka obsluhovaná stmievačom. „Nuž, zdravím Ťa, suseda,“ povedala. „Vitaj vo Woodstocku. Si z mesta?“

Váhavo som prikývla.

Vecne sa usmiala, potom mrkla na Dustyho. „Ach, tu vlastne nemusíš používať vrecká. Nikto to nerobí. So všetkými tými výkalmi od jeleňov a medveďov si nerobíme ťažkú hlavu.“

Prikývla som s bláznivou predstavou, že sa tu len tak promenádujú medvede. Dívala sa na mňa, akoby čakala, že som na rade. „Asi už chceš odísť,“ povedala som a potiahla Dustyho za vôdzku.

„Zastav sa na večeru,“ dodala náhle a znova sa usmiala. „Práve si prišla a viem, že v tom dome nemáš žiadne

potravinu. Jedine, že by si bola jedna z tých, čo najprv nakúpia. V tom prípade ťa musím neznášať. Prosím, podel sa o svoju dokonalosť aj s ostatnými.“

Prekvapil ma vlastný smiech. Bolo to už dávno, čo som ho počula. Za iných okolností by bola odpoveď celkom jednoduchá. Navrhla by som stretnutie niekde na drinku, dali by sme si rande v nejakom bare s tehlovými stenami a čašníkami, čo čítajú Bukowského, objednali by sme si miešané nápoje s bláznivými ingredienciami, napríklad absintom alebo vaječným bielkom. Skončili by sme ako najlepšie kamarátky, čo si povedia všetko o súčasnom frajerovi až po neznesiteľnú bolesť pri zápale močových ciest. V tomto svete bola však taká predstava dosť znepokojujúca. Čo keby o mne niečo zverejnila na facebooku alebo na instagrame? Čo ak to bolo tak dávno, odkedy som si našla naposledy kamarátku, odkedy som rozšírila svoj svet o iných ľudí okrem Davisa a Ellie, že som zabudla, ako na to? Čo ak bol môj vnútorný kompas taký rozhasený, že som celkom stratila schopnosť rozoznať, komu môžem veriť?

„Ešte som nebola nakupovať, ale vážne –“

Vera ma zastavila. „Výborne. Takže nenávisť ide bokom. Príď o pol deviatej. Nie si náhodou vegetariánka alebo bezlepková, alebo alergická na iné dobré veci?“

„Neviem –“

„Nevieš, či si alergická, alebo nevieš, či chceš prísť?“

Znova som sa zasmiala.

„Pozri,“ povedala, „zvyčajne navarím oveľa viac, než spotrebujeme. Ak náhodou budeš mať potrebu dať si niečo teplé pod zub, dobehni. Zoznámíš sa mojím manželom Johnom a sľubujem, že nebudeme po sebe kričať pre bielizeň.“

Šokovalo ma, s akou ľahkosťou priznala, že sa s manželom hádali. Mala som pocit, že to ja som tá pomätená, nie ona.